Ministerstvo kultury
Maltézské náměstí 1
118 11 Praha 1

[redacted]
IČ: 64648419
Tel: [redacted]
Email: [redacted]

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č.106/1999 Sb, o svobodném přístupu k informacím (dále jen "zákon č. 106/1999 Sb.").

Vážení,

obracím se na Vás s laskavou žádostí o poskytnutí informací a to:

- v jakém stádiu je řízení o vyhlášení výpravní budovy vítkovického nádraží (ul. U Nádraží 27/1, stavba stojí na pozemku 1331, stavební objekt č. 27) za kulturní památku
- jaké kroky byly v řízení prováděny od roku 2012
- s jakým výsledkem bylo ukončeno řízení na základě rozkladu, pokud bylo ukončeno na základě rozkladu podaného českými drahami proti rozhodnutí o vyhlášení za kulturní nemovitou památku
- jaké posudky nebo expertízy byly pro rozhodování rozkladové komise vyžadovány, kdy, a kde byly dodány. Zda byly dodány v poskytnuté lhůtě a jaké lhůty byly určeny
- kdy zasedla rozkladová komise a s jakým výsledkem rozhodla

Předem Vám děkuji za vyřízení.

S pozdravem,

[redacted]

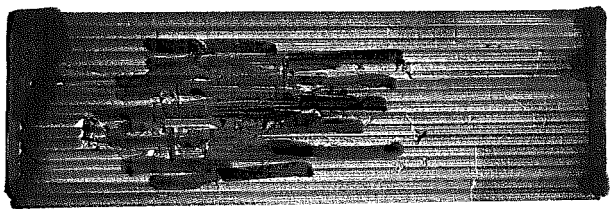

V Ostravě, dne 6.2.2017

MKCRX00ASMDD

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

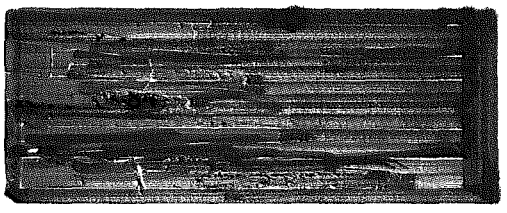

Váš dopis značky	Naše značka	Vyřizuje/linka	V Praze dne: 17.02.2017
	MK 13095/2017 OPP MK-S 1595/2017 OPP	Kocian Ilja Mgr. / 464	

Věc: Žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím – odpověď

Dopisem ze dne 6. 2. 2017 jste ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, požádal Ministerstvo kultury o poskytnutí informací v **řízení o prohlášení výpravní budovy č. p. 27, U Nádraží č. o. 25, na parc. č. 1331, k. ú. Vítkovice, obec Ostrava, část obce Vítkovice, okres Ostrava-město, Moravskoslezský kraj, za kulturní památku.**

K uvedené věci Vám sdělujeme, že Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 30. 11. 2010, č. j. MK 34132/2010 OPP prohlásilo část souboru věcí železničního nádraží Ostrava-Vítkovice, tj. výpravní budovu č. p. 27, za kulturní památku. Rozhodnutím ministra kultury [redacted] č. j. MK 15977/2011 OLP, byl změněn výrok napadeného rozhodnutí a tato část souboru věcí (výpravní budova) nebyla za kulturní památku prohlášena. Dne 19. 03. 2012 byl Ministerstvu kultury doručen podnět k přezkumu rozhodnutí ministra [redacted] odložila podnět k provedení přezkumného řízení, protože nebyly dány důvody pro zahájení tohoto řízení, když napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy. Nicméně ministryně kultury uvedený podnět k přezkumu postoupila odboru památkové péče, aby posoudil, zda skutečnosti v něm uvedené nezakládají důvod pro zahájení nového správního řízení o prohlášení předmětné věci za kulturní památku. Odbor památkové péče podnět vyhodnotil, shledal ho důvodným a zahájil ve věci správní řízení. Oproti předchozímu řízení byly v podnětu Národního památkového ústavu (NPÚ) nově představeny památkové hodnoty věci a objekt samotný byl uveden do kontextu české i mezinárodní moderní architektury a ostatně i vývoje železničních staveb.

Ve druhém řízení Ministerstva kultury č. j. MK 59068/2012 OPP bylo rozhodnuto o prohlášení předmětné věci za kulturní památku. Dopisem ze dne 31. 10. 2012 podal účastník

řízení (České dráhy a. s.) proti výše citovanému rozhodnutí rozklad. Rozhodnutí tedy proto nenabylo právní moci.

Rozkladová komise při posuzování této věci shledala, že v napadeném rozhodnutí nebyl proveden bližší rozbor využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků v režimu kulturní památky. Tento rozbor by měl vycházet z odborného či znaleckého posudku. Při řešení těchto otázek by mělo být též zjištěno, zda lze akceptovatelným způsobem nahradit a doplnit poškozené, zničené či odstraněné architektonické prvky a konstrukce, když původní materiály a technologie typické pro 60. a 70. léta již nejsou vyráběny a aplikovány. Důležité je též odborně zjistit stav nosných konstrukcí objektu, které se mohou blížit konci své životnosti, což může mít zásadní vliv na rozsah a charakter budoucí rekonstrukce, resp. zachování objektu.

Ministerstvo kultury zadalo požadavek na vypracování zmíněných posudků externím odborníkům. Následně správní orgán rozhodnutím č. j. MK 48635/2015 OPP ze dne 8. 9. 2015 opětovně rozhodl o prohlášení výpravní budovu č. p. 27, U Nádraží č. o. 25, na parc. č. 1331, k. ú. Vítkovice, obec Ostrava, část obce Vítkovice, okres Ostrava-město, Moravskoslezský kraj, za kulturní památku. Proti rozhodnutí Ministerstva kultury byl podán účastníkem řízení dne 25. 9. 2015 rozklad. Rozhodnutí tedy opět nenabylo právní moci.

Podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění na základě citovaného rozkladu ze dne 25. 9. 2015, přezkoumal ministr kultury dotčené rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 48635/2015 OPP ze dne 8. 9. 2015 a rozhodl, že rozhodnutí č. j. MK 48635/2015 OPP ze dne 8. 9. 2015 se zrušuje a věc se vrací Ministerstvu kultury k novému projednání. Zrušení odůvodnil pan ministr [redacted] textem:

Po vrácení věci k novému projednání Ministerstvo kultury za účelem splnění výše uvedeného pokynu ministryně kultury požádalo o vypracování odborného posouzení, a to dopisem ze dne 8. 5. 2013 a následně dopisem ze dne 26. 6. 2014, kterým se obrátilo s touto žádostí na Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury Českého vysokého učení technické v Praze (dále též „VCPD FA ČVUT"). Ministerstvo kultury pak obdrželo vyjádření VCPD FA ČVUT ze dne 14. 4. 2015, které vypracoval [redacted] ředitel VCPD FA ČVUT, kde se uvádí následující:

„... k dotazu o možnostech jejího udržitelného využití, které bezesporu ovlivní i budoucí efektivní péči o kulturní památku mohu především potvrdit na základě srovnání typologicky specifických drážních staveb šedesátých let 20. století, které umožňuje Registr průmyslového dědictví VCPD FA ČVUT, že jde o výjimečný objekt, který v dobovém kontextu svého vzniku, architekturou, propojením technického díla s výtvarným uměním a výrazným autorským rukopisem předního projektanta drážních staveb Josefa Dandy výrazně přesahuje obvyklou produkci a představuje příklad, na kterém lze demonstrovat charakteristické vývojové rysy dobové tvorby na území České republiky v mezinárodním kontextu. Konečně toto vše je velmi dobře, přesvědčivě a detailně popsáno v podání [redacted] z NPÚ k zapsání nádraží Ostrava-Vítkovice jako kulturní památky. Tyto dnes už rozeznané hodnoty jsou také tím, co by mělo být rozhodujícím argumentem pro další nakládání s památkou. Tak lze asi nejstručněji odpovědět na otázku o „využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků v režimu kulturní památky". V obecné rovině lze uvést, že dnes už existuje řada přesvědčivých příkladů udržitelného využití a uvážlivé obnovy památek techniky a průmyslového dědictví, které by mohly sloužit jako inspirace. Jistě by bylo možné v této souvislosti citovat mnohé transformace halových prostorů, případně technicky zvládnuté příklady sanací, odstraňování konstrukčních či statických závad

vzniklých opotřebením, neúdržbou, atp. Doložit reálnost obnovy či konverze památky techniky a průmyslového by jistě bylo možné bezpočtem ilustrací, včetně příkladů druhé poloviny dvacátého století a drážních staveb. Volba konkrétního řešení ale i tentokrát, právě tak jako u památek jiných období a odlišných typologických okruhů (v tom by se nemělo dělat rozdílu) vychází z jejich jedinečnosti, specifik, detailně zmapovaného stavu a místních možností, záleží i na nastavených společenských prioritách. A zdůrazněme, že obdobné diskuze jsou zcela obvyklé u všech památek, například zda při realizaci konkrétního projektu obnovy či případné konverze použití určité technologie, kdy tu původní nahrazovat, zda je možné druhotně použít prvky či materiál z jiných likvidovaných staveb (po tomto se často sahá), jak rozhodovat o míře zásahů a nových intervencí z důvodů provozních, statických atp. Přesto se dá předpokládat, že tentokrát může být právě výhodou, vzhledem k menšímu časovému odstupu, lepší přehled o původních postupech, schůdnější orientace v plánové dokumentaci či dostupnost zobrazení historické stavby v její původní podobě a funkci, což může usnadnit další rozhodování. Shrnutí: Hodnoty výpravní budovy č.p. 27, U Nádraží č. o. 25, na parc. č. 1331 jsou jasně definované a přesvědčivé. Není pochyb o tom, že výpravní budova vlakového nádraží Ostrava-Vítkovice vyžaduje vzhledem k jejímu původnímu poslání a architektuře velmi uvážlivý a citlivý přístup. Vzhledem k menšímu časovému odstupu, pouze půl století, lze spíš očekávat dosažitelnost ekonomického, provozního i technického řešení. Předpokladem udržitelné péče o památku je ale zpracování stavebně historického průzkumu, včetně evidence zachovaných prvků (tak jak to provedlo například VCPD FA ČVUT u vysílače a hotelu na Ještědu či u hotelu Thermal v Karlových Varech, abychom uvedli díla srovnatelného období), právě tak jako vypracování vyhledávacích studií optimálního využití, které by respektovalo ekonomické a technické limity i místní kontext. Domnívám se, že prohlášení budovy nádraží Ostrava-Vítkovice za kulturní památku je příležitostí a důvodem k otevření kvalifikované odborné diskuse a nalezení kulturního a technicky zvládnutelného řešení, které si pro své hodnoty tato stavba zaslouží.".

Účastníkovi řízení bylo následně umožněno dle § 36 odst. 3 správního řádu, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k uvedeným podkladům i ke způsobu jejich zjištění, případně navrhl jejich doplnění. Účastník řízení svého práva využil. Dopisem ze dne 1. 7. 2015, č. j. 2575/2015-O25, doručil Ministerstvu kultury své stanovisko v uvedené věci, kde uvádí následující:

„...společnost České dráhy, a.s., se seznámila s dopisem pana [redacted] z Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT ze dne 14. dubna 2015, vztahujícím se k řízení o prohlášení výpravní budovy v železniční stanici Ostrava-Vítkovice za kulturní památku. Předně z uvedeného dopisu vyplývá, že navazuje na rozhovor autora dopisu s Vámi (adresováno ŘO OPP), a nejedná se tak zjevně o znalecký posudek ve smyslu § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ"). Tomu nasvědčuje i absence některých formálních znaků, jako označení, že se jedná o znalecký posudek či jeho opatření pečetí ve smyslu § 13 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Dopis tedy nutno posuzovat jako pouhý listinný důkaz. S ohledem na formulaci adresy, kde je Vaše osobní jméno předsazeno před Vaši funkci a úřad, se lze dokonce domnívat, že se jedná o soukromou korespondenci, toliko adresovanou na pracoviště adresáta, která tudíž může stěží představovat součást úředního spisu v dané věci. Text dopisu je velmi obecný. K možnostem udržitelného využití výpravní budovy coby kulturní památky se konkrétně nevyjadřuje vůbec. Nepředstavuje tudíž „bližší rozbor využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků", jehož provedení po Ministerstvu kultury vyžadovala jeho ministryně v rozhodnutí ze dne 8. 3. 2013, čj. MK 12497/2013 OLP. Nutno přitom připomenout, že správní orgán z úřední povinnosti musí dle § 2 odst. 1 SŘ postupovat v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Protože SŘ tyto předpisy dále nespecifikuje, míní všechny

obecně závazné právní předpisy, v daném případě tedy nejen ty v gesci Ministerstva kultury. V této souvislosti je třeba zdůraznit zejména § 5 odst. 3 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách"), ve vazbě na § 21 odst. 1 písm. f) a § 38 odst. 2 a 6 vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů. Ačkoliv byla výpravní budova dána do užívání podle předchozích předpisů, v okamžiku její rekonstrukce, ať již z hlediska vlastníka dobrovolné či nařízené podle § 10 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. se na ni bude vztahovat § 88 odst. 2 vyhlášky č. 177/1995 Sb., a výpravní budova bude tudíž muset být v souladu s řečenou vyhláškou i vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, zejména s § 4 odst. 1 naposled zmíněné vyhlášky. Dle Sdělení Ministerstva dopravy č. 111/2004 Sb., o výčtu železničních drah zařazených do evropského železničního systému, je trať č. 321 Polanka nad Odrou/Ostrava Svinov - Havířov - Český Těšín, jejíž součást představuje i tzv. Polanecká spojka s železniční stanicí Ostrava-Vítkovice, včetně její výpravní budovy, zařazena do evropského železničního systému. Z toho důvodu musí tato stanice včetně výpravní budovy v souladu § 49b odst. 1 a 2 zákona o dráhách splňovat veškeré požadavky technických specifikací pro interoperabilitu, vydávaných na základě čl. 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/57/ES o interoperabilitě železničního systému ve Společenství. Jelikož právě citované hmotněprávní předpisy jsou mladší než zákon č. 20/1987 Sb., uplatnila by se při jejich kontradikci s ním zásada lex posterior derogat priori. Zákon č. 20/1987 Sb. navíc není k těmto předpisům v postavení speciality, neboť sám není stavebním předpisem, který by upravoval technické parametry dotčených staveb. V případě zmíněné směrnice a technických specifikací pro interoperabilitu by jejich aplikační přednost před zákonem č. 20/1987 Sb. umocňoval i čl. 10 Ústavy ČR s ohledem na Smlouvu o fungování EU. Pokud by tedy některý ze stavebních či estetických prvků výpravní budovy, pro něž by případně byla prohlášena kulturní památkou, byl v rozporu s výše uvedenými obecně závaznými právními předpisy upravujícími stavby drah a na dráze, bylo by nutné jej uvést s těmito předpisy do souladu, a to i za cenu eliminace těch aspektů, díky nimž by byla výpravní budova případně vyhlášena kulturní památkou. Z toho plyne, že případné prohlášení výpravní budovy kulturní památkou by se minulo jím sledovaným účinkem, neboť by v případě rozporu s výše zmíněnými předpisy upravujícími stavby drah a na dráze nemohlo ochránit ty údajné estetické a kulturní hodnoty výpravní budovy, pro něž k tomuto prohlášení došlo. Ministerstvo kultury by tak prohlášením výpravní budovy kulturní památkou, mimo jiné, porušilo § 2 odst. 4 SŘ, ignorujíc okolnosti daného případu. Uvedené skutečnosti reflektovalo Ministerstvo kultury např. svým rozhodnutím ze dne 16. 10. 2008, čj. 3360/2008, jímž neprohlásilo kulturní památkou tabákovou továrnu v Novém Jičíně s odůvodněním: „Stavební úpravy v objektech, které by zajistily soulad s platnými předpisy, by znamenaly velmi výrazné zásahy do jejich hmotné podstaty. Tyto zásahy by nutně narušily autenticitu objektů." Protože se jedná o skutkově identický případ, nemůže Ministerstvo kultury prohlásit výpravní budovu kulturní památkou, sic by porušilo ust. § 2 odst. 4 SŘ, rozhodujíc skutkově shodný nebo podobný případ tak, že vzniknou nedůvodné rozdíly. Ministr kultury ve věci prohlášení výpravní budovy za kulturní památku již vydal pravomocné meritorní rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. dubna 2011, č. j. MK 15977/2011 OLP, kterým rozhodl výpravní budovu kulturní památkou neprohlásit. V odůvodnění uvedl, že „výpravní budova se za kulturní památku neprohlašuje, neboť dochované původní architektonické prvky a konstrukce výpravní budovy nevykazují ve svém souhrnu dostatečné památkové hodnoty, které jsou nezbytné k prohlášení věci za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Plnohodnotné zachování industriálního dědictví dle Charty industriálního dědictví (2003) závisí do značné míry na funkční celistvosti objektu. Jak z výše uvedeného vyplývá, objekt svému původnímu účelu již slouží jen v minimálním rozsahu s tím, že v budoucnu tomuto účelu zřejmě přestane sloužit zcela. Dodávám, že považuji za zcela legitimní zájem vlastníka, aby zachování původní

funkčnosti bylo ekonomicky udržitelné a dlouhodobě životaschopné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 43/2009 ze dne 13. 8. 2009) ... Dalším neopomenutelným důvodem pro neprohlášení výpravní budovy za kulturní památku je skutečnost, že již nyní značně degradovaná míra dochování původních stavebních prvků a konstrukcí bude v budoucnu ještě více snížena v rámci rekonstrukce objektu, která je nezbytná nejen k umožnění nového ekonomicky udržitelného způsobu využití objektu, ale především k zajištění souladu stavebně technických parametrů s platnými právními předpisy. Od doby vydání rozhodnutí č. j. MK 15977/2011 OLP se tam uvedené skutečnosti ani jiné okolnosti nezměnily natolik, aby odůvodňovaly odklon od tohoto rozhodnutí formou prohlášení výpravní budovy kulturní památkou. V této souvislosti předně nezbývá než připomenout judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č.j. 1 Afs 50/2009-233, publikovaný v ASPI pod č. JUD164280CZ, který praví: „Existence možnosti účastníků řízení spolehnout se na to, že jejich věc správní orgán posoudí stejným způsobem, jakým již dříve posoudil skutkově obdobné či stejné věci, je nezbytnou součástí jednoho ze základních znaků právního státu - právní jistoty". Jakkoliv ČD nerozporují skutečnost, že právní moc rozhodnutí č. j. MK 15977/2011 OLP nezakládá překážku věci rozhodnuté ani se v daném případě neuplatní zásada ne bis in idem, nelze zapomínat, že i Ministerstvo kultury je povinno postupovat dle ust. § 6 odst. 2 věta první SŘ. Jinak by, ad absurdum, mohlo zahájit nové řízení vždy poté, co nabude právní moci rozhodnutí jeho ministra, jímž konkrétní věc kulturní památkou nevyhlásí. Takový, bez spravedlivého důvodu, opakovaný postup rezortu by však bylo možné považovat za jistých okolností za šikanózní výkon práva. Opakovaným vedením správního řízení, navíc případně v relativně krátkých časových intervalech, se rovněž snižuje pravděpodobnost, že by dotčenou věc využívala (za úplatu) třetí osoba, a tak zvýšila míru zachování funkčnosti předmětné věci. Taková třetí osoba by totiž neměla dostatečnou právní jistotu ohledně režimu užívání této věci. Tím může obecně vlastníkovi dotčené věci vznikat újma ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., a to bez ohledu na obsah enunciátu meritorního rozhodnutí. Tato újma se může zvyšovat i prodlužující se dobou od zahájení předmětného řízení do nabytí právní moci meritorního rozhodnutí. Svrchu řečený dopis l[redacted] rovněž nikterak konkrétně nereaguje na zcela konkrétní údaje, připomínky a námitky v podání Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4. 7. 2012, č. j. MSK 81549/2012, respektive v podání Magistrátu města Ostravy ze dne 2. 8. 2012, č. j. SMO/20977/2012/ÚHA/Kri. Neposkytuje tudíž Ministerstvu kultury potřebné argumenty způsobilé vypořádat se se stanovisky zmíněného kraje a statutárního města, jak mu uložila jeho ministryně rozhodnutím ze dne 8. 3. 2013, č. j. MK 12497/2013 OLP. Byť naposled uvedené rozhodnutí ministryně kultury akceptuje stanovisko jí vedeného rezortu, že „památková péče je dynamický obor, který se neustále vyvíjí, a proto nelze rezignovat na poskytnutí památkové ochrany věcem, které v minulosti nebyly vnímány jako hodnotné", musí se Ministerstvo kultury vždy vypořádat s požadavkem judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, čj. 7 As 43/2009, aby zachování původní funkčnosti bylo ekonomicky udržitelné a dlouhodobě životaschopné. Tato podmínka v případě výpravní budovy splněna není, bez ohledu na míru dynamičnosti vývoje památkové péče."

Ministerstvo kultury k výše uvedenému vyjádření účastníka uvedlo v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí následující:

„Správní orgán nemůže souhlasit s námitkami uvedenými ve shora citovaném vyjádření společnosti České dráhy a. s., č. j. 2575/2015-O25, ze dne 1. 7. 2015. A priori se zcela určitě nejedná v případě podání stanoviska Českého vysokého učení technického, konkrétně Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury ve věci provedení bližšího rozboru využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků v režimu kulturní památky, o soukromou korespondenci mezi ředitelem odboru památkové péče Ministerstva kultury, [redacted]

zmíněného výzkumného centra [redacted] Dopis má nepochybně standardní znaky a formu oficiální písemnosti, včetně konkrétního vyčlenění předmětu věci, o který se v této souvislosti jedná. Písemnost byla adresována stěžejnímu představiteli správního orgánu, kterým ředitel věcně příslušného odboru ministerstva je. Námitka neobstojí ani z toho důvodu, že pisatel vyjádření zcela jasně odkazuje k oficiální žádosti o vypracování požadovaného stanoviska, jak jej správní orgán postoupil dotčenému dopisem ze dne 26. 6. 2014, č. j. MK 32545/2014 OPP. To, že citované vyjádření Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury nemá dle názoru účastníka řízení formu striktně pojatého znaleckého posudku, ale pouze listinného důkazu, nepovažuje správní orgán za překážku. Ve shora citovaném rozhodnutí ministryně kultury č. j. MK 12497/2013 OLP se ostatně praví, že požadovaný „rozbor by měl vycházet z odborného či znaleckého posudku", a nikoliv, že z něj vycházet musí. Dále, i když lze díky absenci určitých znaků pochybovat o tom, že se jedná o posudek znalecký, těžko lze zpochybnit skutečnost, že se jedná o posudek odborný. Předmětem řízení vedeného podle § 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je především zjišťování té skutečnosti, zda předmětná věc má nebo nemá znaky kulturní památky podle § 2 citovaného zákona č. 20/1987 Sb., tedy zda dochované původní architektonické prvky a konstrukce výpravní budovy vykazují či nevykazují ve svém souhrnu dostatečné památkové hodnoty, které jsou nezbytné k prohlášení věci za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Konečné rozhodnutí o tom, zda památkové hodnoty věci dosahují míry dostatečné k jejímu prohlášení za kulturní památku, je založeno na kvalitativním hodnocení, které nelze vždy opřít o objektivně kvantifikovatelné a trvale platné parametry či neměnnou stupnici hodnot. Proces hodnocení kulturního dědictví je dlouhodobý a hodnotící kritéria se neustále vyvíjí. Památkové hodnoty jsou proto v ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. formulovány velmi obecně a flexibilně. Při aplikaci tohoto ustanovení jde tedy o výklad neurčitého právního pojmu. Zpětné hodnocení věcné správnosti takového rozhodnutí může být proto proměnlivé v čase. Ministerstvo kultury nepopírá, že výpravní budova železničního nádraží v Ostravě-Vítkovicích se skutečně nachází v nepříliš dobrém stavebně-technickém stavu vlivem dlouhodobé neúdržby ze strany vlastníka. Tento stav ovšem zdaleka není havarijní, o čemž svědčí mimo jiné to, že hala stále slouží svému původnímu účelu (odbavování cestujících). Od 90. let 20. století zde došlo k několika degradujícím stavebním zásahům (např. nahrazení oken novodobými, zazdění schodišť do galerie haly, přebudování nádražní restaurace apod.), nicméně i přesto si výpravní budova zachovala své nesporné architektonické hodnoty. Detailní diskuze mezi odbornou organizací a ostatními orgány státní památkové péče o rozsahu spíše drobnějších poškození (počet poškozených skleněných tabulí či keramické dlažby nebo posprejované zdi apod.), které ani výrazně nesnižují architektonickou hodnotu a ani nepostihují statiku objektu, pokládá Ministerstvo kultury za zcela nerelevantní."

Ministerstvo kultury dále uvedlo v odůvodnění rozkladem napadeného usnesení následující:

„Je zřejmé, že vítkovické nádraží bylo koncipováno pro podstatně větší množství cestujících, nežli odbavuje v současné době (jednalo se tehdy především o zaměstnance Vítkovických železáren a dolů). Ministerstvo kultury se nedomnívá, že by se v ekonomicko-společenské realitě počátku 21. století tato situace mohla vrátit (opakovat), ale spíše je na místě uvažovat o konverzi tohoto objektu, který je svým halovým uspořádáním vhodný pro využití i k jiným účelům (funkcím). Ministerstvo kultury proto na následujících řádcích uvádí příklady zdařilých konverzí zejména industriálních objektů v ČR, které již byly prohlášeny za kulturní památky: Elbelova kartounka v České Lípě (dnes výroba příze a potahových látek), J. Phil. Schmidt a synové, přádelna v Liberci-Novém Městě (dnes sklady), Scheiblerova huť v Jablonci nad Nisou (dnes výroba skleněné bižuterie), Ústřední jatky a dobytčí trh v Praze-Holešovicích (dnes sklady a obchody), čistírna odpadních vod v Praze-Bubenči (dnes Ekotechnické muzeum), vodárenský areál v Praze-Vinohradech (dnes sídlo administrativy) či

pivovar hrabat Lažanských z Bukové v Chyši (dnes rodinný minipivovar a restaurace). Dále Ministerstvo kultury uvádí, že prohlášení věci za kulturní památku neznamená absolutní zakonzervování jejího stavu. A ostatně interpretaci Charty industriálního dědictví v tom smyslu, že aspirovat na statut kulturní památky industriálního charakteru může jen ten objekt, který slouží (a do budoucna bude sloužit) svému původnímu účelu, považuje Ministerstvo kultury minimálně za problematickou. Vzhledem k výše uvedeným příkladům zdařilé konverze Ministerstvo kultury nesouhlasí s tvrzením, že by případná rekonstrukce objektu znamenala naprostou degradaci architektonických hodnot a výrazné snížení míry autenticity objektu. Ministerstvo kultury uznává, že příklady užívání kulturních památek v ČR a v zahraničí uvedené v podnětu k přezkumu nebyly vhodně zvolené, ale příklady úspěšně konvertovaných industriálních staveb z českého prostředí uvedené výše v tomto rozhodnutí považuje za adekvátní. Ze zahraničních příkladů uveďme např. slavné londýnské doky, které byly úspěšně adaptovány pro jiné účely (luxusní byty, restaurace, obchody, hotely, administrativní sídla aj.). Prohlášení věci za kulturní památku rovněž není nijak v rozporu s jejím běžným užíváním, např. provozováním obchodní nebo výrobní činnosti či v oblasti služeb, neboť kulturní památku lze opravovat, rekonstruovat, restaurovat nebo jinak stavebně-technicky upravovat na základě závazného stanoviska příslušného orgánu státní památkové péče dle § 14 zákona č. 20/1987 Sb. tak, aby objekt splňoval příslušné technické, bezpečnostní a hygienické normy při maximální míře zachování památkově hodnotných prvků objektu. Ministerstvo kultury v tomto smyslu připomíná, že orgány státní památkové péče jsou si vědomy toho, že umožnění přiměřeného využívání objektu je podstatné pro zachování jeho existence a proto není v zájmu památkové péče stanovovat dle § 14 zákona č. 20/1987 Sb. nepřiměřeně přísné a ekonomicky neúnosné požadavky na obnovu a úpravu objektu, neboť tím bude dosaženo pouze toho, že vlastník přestane objekt využívat a rezignuje na jeho údržbu, což povede k jeho dalšímu chátrání nebo dokonce zániku. Ministerstvo kultury se rovněž zabývalo porovnáním s ostatními stavbami provedenými v tzv. bruselském stylu na území širšího Ostravska a zjistilo, že vítkovické nádraží představuje skutečně jeden z nejkvalitnějších a nejzachovalejších objektů tohoto architektonického stylu (ve srovnání např. s kancelářskou budovou na ulici Gregorova v Moravské Ostravě, kancelářskou budovou zv. Černá Perla v Ostravě-Porubě či obytným a obchodním domem tzv. Centrum v Ostravě-Porubě, které Ministerstvo kultury v minulých letech neprohlásilo za kulturní památky). Ve srovnání s ostatními „drážními" realizacemi architekta J. Dandy představuje vítkovické nádraží opět jeden z nejkvalitnějších projektů, kdy byl důsledně použit tzv. bruselský styl a spolupráce s ostatními výtvarnými umělci povýšila tuto stavbu takřka na barokní „gesamtkunstwerk". Nádraží v Pardubicích a Chebu vychází stylově spíše z monumentálního funkcionalismu, i když v případě chebského nádraží se již ojediněle uplatnily některé prvky „bruselu". A navíc pardubické nádraží již je kulturní památkou (r. č. ÚSKP ČR 47810/6-4875). Vítkovické nádraží je i významným článkem vývoje železničních staveb, které byly realizovány od 1. poloviny 19. století po současnost, a to v různých architektonických stylech. Několik desítek objektů již bylo pro své architektonické či technické kvality prohlášeno za kulturní památky, např. nádraží v Ústí nad Orlicí (romantický historismus), Wilsonovo nádraží v Praze (secese) či nádraží v Poděbradech (funkcionalismus). A jako takové je vítkovické nádraží jejich důstojným pokračovatelem. Na základě výše uvedeného, a také v souvislosti s požadavkem rozhodnutí ministryně kultury č. j. MK 12497/2013 OLP, hodnotilo Ministerstvo kultury také znovu podrobně a svědomitě negativní vyjádření Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a magistrátu města Ostravy, kterými je zpochybňována správnost a relevantnost důvodů obsažených v novém podnětu Národního památkového ústavu. K námitce, že není zřejmé, proč bylo zahájeno nové správní řízení, dodáváme, že jak již správní orgán citoval výše, v řízení o prohlášení věci za kulturní památku se neuplatňuje překážka věci rozhodnuté (rei iudicata), ani se neaplikuje zásada „ne znovu o tomtéž" (ne bis in idem). Z tohoto důvodu je možno zahájit řízení i o věci, v jejímž

případě v minulých řízeních došlo k neprohlášení za kulturní památku. V tomto konkrétním případě byl oproti minulému řízení podnět Národního památkového ústavu precizován a rozšířen o další odborné argumenty, které svědčí pro prohlášení objektu za kulturní památku. K námitce o neuvedení dotčené věci v knize Oldřicha Ševčíka „Architektura 60. let - Zlatá šedesátá léta v české architektuře 20. století" konstatujeme, že tomu tak opravdu je, nicméně objekt vítkovického nádraží je detailně představen v několika jiných monografiích a studiích, zabývajících se architekturou 60. let 20. století v celé ČR i v Ostravě. Z těchto publikací, z nichž ostatně správní orgán vycházel často i v rovině hledání odborné argumentace, jmenujme například: R. Švácha, Architektura 1958-1970. In: R. Švácha - M. Platovská (eds.), Dějiny českého výtvarného umění VI/1 (1958-2000), Academia, Praha 2007, s. 39; M. Strakoš, Česká architektura mezi Bruselem a Montrealem (1956 - 1965), in: D. Kramerová - V. Skálová, Bruselský sen. Československá účast na světové výstavě EXPO 58 v Bruselu a životní styl 1. poloviny 60. let (katalog), Arbor vitae, Praha 2008, s. 248 a 251 či M. Strakoš, Průvodce architekturou Ostravy, Ostrava, Národní památkový ústav, 2009, s. 360-361, 388. Nelze souhlasit ani s námitkou, že předmětná věc není srovnána s jinými typologicky a architektonicky obdobnými realizacemi či stavbami stejného architekta. Pokud snad detailnější srovnání absentuje v nově koncipovaném návrhu Národního památkového ústavu, je zcela nepochybně uvedeno v tomto rozhodnutí správního orgánu. Samotný Magistrát města Ostravy provedl v rámci nového správního řízení o prohlášení předmětné věci za kulturní památku obhlídku výpravní budovy a dospěl k závěru, že na samotném objektu nedošlo k významným změnám, a to stavebním, funkčním ani provozním. Znovu v této souvislosti připomínáme notoricky opakovanou skutečnost, že předmětem řízení vedeného podle § 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je především zjišťování té skutečnosti, zda předmětná věc má nebo nemá znaky kulturní památky podle § 2 citovaného zákona. Ministerstvo kultury pak hodnotilo veškeré důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a rozhodlo tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí."

Ministerstvo kultury pak dospělo v odůvodnění rozkladem napadeného rozhodnutí k tomuto závěru:

„Výpravní budova v Ostravě-Vítkovicích byla realizována ve 2. polovině 60. let 20. století podle projektu arch. Josefa Dandy v tzv. bruselském stylu. Objekt se dochoval ve své hmotě, částečně dispozičním řešením, exteriéru a interiéru, s četnými původními architektonickými prvky a detaily. Nádražní budova v Ostravě-Vítkovicích má jedinečné postavení jak mezi stavbami architekta Josefa Dandy (1906-1999), tak i mezi českými a středoevropskými železničními nádražími. J. Danda studoval v meziválečné době architekturu na Českém vysokém učení technickém v Praze. Krátce praktikoval v pařížském ateliéru architekta Le Corbusiera a pracoval u předních českých architektů, jakými byli Ladislav Machoň nebo Adolf Benš. Ve své tvorbě vycházel z funkcionalismu. Od roku 1936 byl zaměstnán u ředitelství státních drah v Olomouci, roku 1939 přešel do Prahy a pokračoval ve své práci pro železnici. V letech 1936-1939 se podílel na realizaci tratě Hranice-Púchov. Při té příležitosti navrhl elegantní funkcionalistické nádraží v Teplicích nad Bečvou, příklad vědeckého funkcionalismu s důrazem na hmotovou kompozici a moderní výraz, patrný v dobrém urbanistickém začlenění nádraží mezi trať a silnici, v uplatnění kubických hmot, jejich otevření prostřednictvím velkých prosklených ploch, završení stavby plochou střechou. Funkcionalistický výraz skloubil s monumentální formou Danda i v případě budovy železničního nádraží v Pardubicích z let 1948-1959 společně s dalším autorem, pardubickým architektem Karlem Řepou. Podle Dandova návrhu realizované nádraží v Klatovech (1958-1960) se drží spíše tradičnějšího výrazu, patrného ve hmotě budovy, kryté zvalbenou střechou a rytmizované vertikálně členěným rastrem okenní stěny hlavního průčelí klasicistního výrazu. Od 50. let pracoval i na koncepci řešení přestavby hlavního nádraží v Praze.

V případě další své realizace – nádražní budovy v Chebu (1956-1962) vycházel z funkcionalismu, avšak inspiroval se i nastupujícím bruselským stylem. Ten plně převážil právě v návrhu železničního nádraží v Ostravě-Vítkovicích. Podle historika architektury Rostislava Šváchy se jako jeden z mála Danda pokusil dekorativní systém bruselského stylu, spočívající v uplatnění různých geometrických tvarů v podobě spirál, diagonál, oblých tvarů a pilovitých motivů atd. „architektonizovat" a tím jej transformoval z dekorativní polohy do role plnohodnotného architektonického formotvorného principu, projevujícího se v utváření konstrukce i v pojetí prostoru. Ve vítkovickém případě skloubil princip kontinuálního prostoru jak s oním diagonálním tvaroslovím, tak i s vynikajícími výtvarnými díly v podobě sklářských realizací, typických pro československé prostředí a především pro jeho prezentaci na mezinárodním fóru, kde mělo dílo našich sklářů ohromný úspěch. Mimochodem Vladimír Kopecký i František Burant, kteří se svými díly podíleli na výzdobě objektu, se přímo podíleli na výtvarném utváření československých výstavních pavilonů jak v případě EXPO 58 v Bruselu, tak i EXPO 67 v Montrealu. Jejich ostravská realizace tak ukazuje, jakým způsobem se tehdy propojovala architektura a výtvarné umění. Pilovité tvarování průčelí haly je umocněno obdobnými diagonálami exteriérových i interiérových prvků, např. zalamovaným tvarováním stropního podhledu haly. Architektovi se podařilo ve shodě s projektem při realizaci uplatnit různorodé dobové materiály, charakteristické zvláště pro bruselský styl: závěsové prosklené stěny z boletických panelů, skleněná mozaika, ocelové stěny s hliníkovými povlaky ZUKOV, chodopak, keramické allitové obklady, ocelová okna ZUKOV, keramická mozaika, přírodní kámen, vlnitý hliníkový plech. Zachováno zůstalo mnoho dalších detailů jako travertinové obklady v přízemí, příčky výdejen lístků a kamenná sedátka před nimi, mnohobarevná keramická dlažba na galerii, prosklené vitríny tamtéž, dobové otočné ukazatelé jízdních řádů a další. Architekt J. Danda v případě Ostravy-Vítkovic uplatnil od 40. let 20. století rozvíjený nový dispoziční typ nádraží bez do té doby běžných dlouhých spojovacích chodeb ve veřejné části. Objekt svým utvářením i detailem představuje velmi hodnotnou stavbu tzv. bruselského stylu v celorepublikovém měřítku. Ministerstvo kultury po předložení veškerých důkazů a fotodokumentace shledalo dostačující důvody k prohlášení výše zmíněné věci za kulturní památku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb."

Výše citované rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. MK 48635/2015 OPP ze dne 8. 9. 2015 bylo účastníkovi řízení doručeno dne 14. 9. 2015 a ten jej pak napadl včas podaným rozkladem, kterým se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení. Rozklad obsahuje následující odůvodnění:

„I.) Ustanovení § 68 odst. 2 SŘ stanoví, mimo jiné, že ve výrokové části rozhodnutí se uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Dotčená část výroku napadeného rozhodnutí však zní takto: „podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, oba ve znění pozdějších předpisů". V případě SŘ tedy výrok neobsahuje jeho konkrétní ustanovení, dle nichž resort kultury rozhodoval, a bezesporu to nebyla všechna ustanovení SŘ. Nedodržení § 68 odst. 2 SŘ činí napadené rozhodnutí nonkonformním ust. § 2 odst. 1 SŘ.

II.) Ust. § 27 odst. 1 písm. a) SŘ stanoví, že účastníky řízení jsou „v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu". Není zřejmé, proč výrok napadeného rozhodnutí na toto ustanovení odkazuje, ačkoliv ČD žádnou relevantní žádost zahajující řízení předcházející vydání tohoto rozhodnutí nepodaly.

III.) Z rozdělovníku dopisu MK, jímž bylo napadené rozhodnutí rozesláno, vyplývá, že účastníkem řízení nebyla právnická osoba Správa železniční dopravní cesty, s. o., (dále jen „SŽDC"). MK přitom muselo být, přinejmenším z médií zřejmé, že nádraží v blízké

budoucností změní vlastníka a že se jeho nabyvatelem stane právě SŽDC. Z tohoto titulu se jedná o osobu, která byla ve svém právu napadeným rozhodnutím dotčena dle § 27 odst. 2 SŘ. Povinnosti vlastníka kulturní památky budou tedy tížit po většinu času právě SŽDC, která se však k této skutečnosti v průběhu řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí nemohla kvalifikovaně vyjádřit. Z povahy věci, tj. ze způsobu předmětného převodu, přitom SŽDC nemá možnost převod nádraží do svého vlastnictví kvůli jeho prohlášení za kulturní památku odmítnout. Status kulturní památky přitom citelně omezí její práva jako budoucího vlastníka. MK mohlo a mělo vědět, že SŽDC je predestinovaným novým nabyvatelem, že nádraží bude brzy převedeno na SŽDC.

IV.) Rozhodnutí čj. MK 12497/2013 OLP nese datum 8. 3. 2013, napadeně rozhodnutí 8. 9. 2015. MK tedy trvalo 30 měsíců, než vydalo nové rozhodnutí ve věci, čímž třicetinásobně překročilo pořádkovou lhůtu dle návětí § 71 odst. 3 SŘ, aniž by byla zřejmá existence některého ze zákonných důvodů v písm. a) nebo b) téhož odstavce, odůvodňující takovou délku řízení. V daném případě se nemusí jednat o akademický problém, neboť probíhající řízení dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. bylo způsobilé odradit případné zájemce o alternativní využití (části) prostor nádraží, a tak zapříčinit jeho vlastníkovi škodu z ušlého nájemného.

V.) Napadené rozhodnutí konstatuje, že na řízení dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. se neuplatňuje překážka věci rozhodnuté, ani zásada ne bis in idem. V rozporu s § 68 odst. 3 SŘ opomnělo MK svou úvahu odůvodnit argumentem a contrario 48 odst. 2 SŘ. Kromě toho, jak již ČD uvedly ve svém podání ze dne 1. 7. 2015, č. j. 2575/2015-O25 (následuje citace tohoto již výše citovaného vyjádření v části týkající se důvodů pro zahájení nového správního řízení). Napadené rozhodnutí odůvodňuje zahájení nového řízení po vydání rozhodnutí čj. MK 15977/2011 OLP takto: „V tomto případě byl oproti minulému řízení podnět Národního památkového ústavu precizován a rozšířen o další odborné argumenty, které svědčí pro prohlášení objektu za kulturní památku.“. Tuto precizaci a tyto argumenty si však MK s ohledem na 3 SŘ mělo a mohlo vyžádat již v řízení předcházejícím rozhodnutí č. j. MK 15977/2011 OLP. Účastníku řízení nemůže být na škodu nedostatečné zjištění stavu věcí správním orgánem. Na budově nádraží k žádným změnám ve prospěch jeho prohlášení za kulturní památku od té doby nedošlo, spíše naopak. Samotné rozšíření argumentace žadatele není důvodem pro odlišné rozhodování správního orgánu, neboť § 2 odst. 4 SŘ hovoří o tom, aby při „rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Akceptovat odůvodnění prohlášení kulturní památkou na základě pouhé precizace a rozšíření argumentů by znamenalo, že by MK prohlašovalo věci kulturními památkami na základě obsahu revidované žádosti, nikoliv na základě stavu a charakteru dotčené věci. Ten se oproti stavu popsanému v rozhodnutí č. j. MK 15977/2011 OLP nezměnil tak, aby odůvodňoval změnu rozhodnutí o téže věci. Navíc se zmíněná precizace a rozšíření argumentů týkají údajů známých již v době před vydáním rozhodnutí č. j. MK 1597712011 OLP. Nejedná se tedy o skutečnosti, které by žadatel nemohl namítat již tehdy nebo které by tenkrát z hlediska materiální pravdy zůstávaly správnímu orgánu neznámé. MK se tak nedůvodně odklonilo od předchozího rozhodnutí v téže věci, čímž porušilo § 2 odst. 4 SŘ.

VI.) Ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. respektive rozhodnutí na jeho základě učiněná prolamují kautely čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť omezuje vlastnické právo vlastníka nádraží volně jej upravovat, aniž by za to byla poskytována náhrada. Prohlášení za kulturní památku je rovněž způsobilé snížit obvyklou cenu nádraží, a to těsně před jeho převodem, čímž ČD vzniká majetková újma. Jelikož zájem převést nádraží za co nejvyšší cenu představuje oprávněný zájem uvedeného účastníka řízení, porušilo MK § 2 odst. 3 SŘ. Ačkoliv k prohlášení nádraží za kulturní památku došlo na základě zákona a údajně ve veřejném zájmu, splnění třetí podmínky uvedeného čl. 11 odst. 4

Listiny základních práv a svobod, tj. poskytnutí náhrady, splněno není. Napadené rozhodnutí je tak rovněž v rozporu s ústavním pořádkem, a tudíž i s § 2 odst. 1 SŘ. Přinejmenším z vyjádření NPÚ, ú.o.p. v Ostravě, citovaného v napadeném rozhodnutí bez uvedení data a č. j. (a tedy rovněž nepřezkoumatelně), je MK známo, že „nyní zdejší železniční stanice slouží podstatně nižšímu počtu cestujících. To jednak svědčí o klesající možnosti využitelnosti objektu coby podmínce jeho prohlášení za kulturní památku dle judikátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č.j. 7 As 43/2009, s níž se však MK nevypořádalo. Kromě toho z daného údaje lze usoudit, že kvalifikovanou údržbu a opravy nádraží, vyžadované jeho statusem kulturní památky, nebude možné financovat z příjmů pocházejících z jeho provozu. I případní nájemci interních prostor, poskytujících služby nebo zboží cestující veřejnosti, by výši pro ně přijatelného nájemného odvozovali od míry dosažitelného zisku, který ve velké míře závisí na množství procházejících cestujících. Pro negativní stanovisko kraje i obce s rozšířenou působností k prohlášení nádraží kulturní památkou, plynoucí z jejich stanovisek citovaných v napadeném rozhodnutí, nemůže vlastník nádraží důvodně spoléhat ani na jejich případný příspěvek podle § 16 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. Z uvedeného plyne, že podstatnou část nákladů na údržbu a opravy kulturní památky, by její vlastník musel hradit z jiných vlastních zdrojů než z jejího provozu. Tím by v rozporu s čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod docházelo k jeho kontinuálnímu nekompenzovanému vyvlastňování o částky, které by jinak byl býval nemusel vynakládat, kdyby nádraží nebylo bývalo prohlášeno kulturní památkou.

VII.) Napadené rozhodnutí v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) SŘ ignoruje závazný právní názor uvedený v rozhodnutí ministryně kultury ze dne 8. 3. 2013, č. j. MK 12497/2013 OLP, který po správním orgánu prvního stupně požadoval rozbor, „který by měl vycházet z odborného či znaleckého posudku". Argumentace napadeného rozhodnutí tím, že rozhodnutí ministryně kultury č. j. MK 12497/2013 OLP užilo kondicionálu, v dané souvislosti neobstojí. Předně, kondicionál je zde užit jako jemnější způsob formulace závazného právního názoru než pouhý imperativ či oznamovací způsob. Rozhodnutí ministryně kultury č. j. MK 12497/2013 OLP představuje coby rozhodnutí o rozkladu druh správního rozhodnutí dle SŘ. Nejedná se tedy o beletristický text, nýbrž o text úřední, vyjadřující právní názor nadřízeného správního orgánu, jimž je správní orgán prvního stupně dle § 90 odst. 1 písm. b) SŘ vázán. MK nemůže rovněž důvodně soudit, že by rozkladové komisi ministryně kultury nebyl znám § 56 SŘ a povinnost správního orgánu za daných okolnosti ustanovit znalce. První věta § 56 SŘ zní: Závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečnosti nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce.". V daném případě personální substrát správního orgánu prvního stupně potřebnými odbornými znalostmi zjevně nedisponoval, jinak by jednak rozhodnutí ministryně kultury č.j. MK 12497/2013 OLP nepoukazovalo na potřebu ze znaleckého posudku vyjít a jednak by správní orgán prvního stupně neoslovil [redacted] Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT. Jestliže správní orgán odbornými znalostmi nedisponoval, měl dle § 56 SŘ oslovit jiný správní orgán. Lze samozřejmě tvrdit, že tak učinil v rámci postupu dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., pročež by takovým orgánem byl jednak Krajský úřad Moravskoslezského kraje a jednak Magistrát města Ostravy. S ohledem na jejich stanoviska uvedená v napadeném rozhodnutí by však jeho enunciát nemohl znít tak, jak zní. Navíc by pak komunikace s [redacted] byla zjevně redundantní. K vydání rozhodnutí podle § 2 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. odborných znalostí zjevně třeba je. Jelikož jimi MK nedisponovalo, ani neoslovilo jiný správní orgán ve smyslu § 56 SŘ, mělo dle téhož ustanovení SŘ ustanovit znalce a opatřit znalecký posudek. Protože tak neučinilo, porušilo § 56 SŘ, a tedy i jeho § 2 odst. 1.

VIII.) V rozporu s § 68 odst. 3 SŘ respektive s § 90 odst. 1 písm. b) SŘ se napadené rozhodnutí nevypořádalo s tvrzením ČD v podání ze dne 1. 7. 2015, č.j. 2575/2015-025 „Text dopisu je velmi obecný. K možnostem udržitelného využití výpravní budovy coby kulturní památky se konkrétně nevyjadřuje vůbec. Nepředstavuje tudíž „bližší rozbor využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků", jehož provedení po Ministerstvu kultury vyžadovala jeho ministryně v rozhodnutí ze dne 8. 3. 2013, č.j. MK 12497/2013 OLP.". Skutečnost, že MK v napadeném rozhodnutí „uvádí příklady zdařilých konverzí zejména industriálních objektů v ČR", naprosto neodpovídá na otázku po možnosti zcela konkrétní využitelnosti a možnosti zcela konkrétní konverze předmětného nádraží. Nehledě k tomu, že na rozdíl od příkladů uvedených v napadeném rozhodnutí, nádraží doposud plní svou původní funkci. Ekonomickou udržitelnost a životaschopnost nádraží jako kulturní památky ostatně akcentuje i judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 13. srpna 2009, č.j. 7 As 43/2009 - 52, jež shora uvedené podání ČD rovněž zmiňuje. V rozporu s § 3 SŘ správní orgán prvního stupně neoslovil v tomto smyslu ani ČD, ani SŽDC coby predestinovaného nabyvatele nádraží. Neoslovil s takto koncipovanou otázkou ani dopravní odborníky, ani orgány místní samosprávy, byť ze stanovisek místně příslušného krajského úřadu i obecního úřadu s rozšířenou působností, zmíněných v napadeném rozhodnutí, nepřímo vyplývá negativní odpověď na předmětnou otázku. Vyjádření [redacted], zmíněné v napadeném rozhodnutí, se odpovědi vyhýbá tímto poukazem na udajnou výjimečnost objektu: k dotazu o možnostech jejího udržitelného využití ... mohu potvrdit..., že jde o výjimečný objekt." Výjimečnost sama o sobě nepředstavuje konkrétní možnost udržitelného využití potencionální kulturní památky. MK tedy napadeným rozhodnutím na otázku využitelnosti nádraží a jeho konverze konkrétně neodpovědělo, čímž ignorovalo jak rozhodnutí ministryně kultury ze dne 8. 3. 2013, č.j. MK 12497/2013 OLP, tak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č.j. 7 As 43/2009.

IX.) Rovněž v rozporu s § 68 odst. 3 SŘ se MK v napadeném rozhodnutí nevypořádalo ani s následující námitkou ČD rovněž zmíněnou v podání ze dne 1. 7. 2015, čj. 2575/2015-025 „Nutno přitom připomenout, že správní orgán z úřední povinnosti musí dle § 2 odst. 1 SŘ postupovat v souladu s obecně závaznými právními předpisy..." (dále viz výše citované vyjádření účastníka ze dne 1. 7. 2015). MK v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 1 nevzalo vedle zákona č. 20/1987 Sb. v úvahu ani jiné obecně závazné právní předpisy, které na předmětný případ dopadají. Napadené rozhodnutí tak dostatečně nereflektuje, že nádraží je i nadále stavbou užívanou v souladu se svým původním účelem, a že se proto na ně vztahují obecně závazné předpisy jako na ostatní součásti železniční infrastruktury. Tato železniční legislativa je přitom způsobilá zásadně ovlivnit řadu aspektů, pro které MK nádraží hodlá prohlásit kulturní památkou. V rozporu s § 2 odst. 4 SŘ tak MK nepřihlédlo ke všem okolnostem případu.

X.) Ust. § 3 SŘ stanoví: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Vyjádření Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4. 7 2012 a částečně i vyjádření Magistrátu města Ostravy ze dne 2. 8. 2012 jsou ve značném rozsahu v rozporu s odborným posouzením Národního památkového ústavu, odborné pracoviště v Ostravě (v napadeném rozhodnutí chybí datum jeho vydání, případně čj.), zejména co se týče míry poškození interiérů nádraží, např. vnitřní výzdoby z drátoskla, skleněného sloupu s hodinami, části keramické dlažby nebo opadávání omítky. Krajský úřad a obecní úřad obce s rozšířenou působností zmíněné v § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. sice nejsou v dané souvislosti dotčenými orgány dle § 136 odst. 1 SŘ a jejich vyjádření podle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. není závazným stanoviskem podle § 149 odst. 1 SŘ. Nicméně toto vyjádření má zajistit, aby MK mělo k dispozici údaje známé každému z obou úřadů dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. i jejich stanoviska, vzalo je

v úvahu, a tak rozhodovalo v souladu s přihlédnutím k oprávněným zájmům dotčených osob dle § 2 odst. 3 SŘ , jimiž mohou být, mimo jiné, i veřejnoprávní korporace a aby rozhodovalo s přihlédnutím ke všem okolnostem případu dle § 2 odst. 4 SŘ. Vedle toho má řečené vyjádření přispět i k naplnění požadavku postupu MK dle § 3 SŘ. Jestliže se obě vyjádření dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. tak diametrálně rozcházejí s názorem organizační složky žadatele o prohlášení nádraží za kulturní památku, nemohlo MK po právu dospět k závěru, že by tu nebyly důvodně pochybnosti o stavu věcí. Navíc MK nemůže vycházet při uvedené kontradikci z údajů Národního památkového ústavu coby žadatele o prohlášení nádraží kulturní památkou, neboť je vysoce pravděpodobné, že jeho líčení stavu věci bude koncipováno tak, aby předmětnou žádost podpořilo. Kromě toho, důkazní hodnotu obou předmětných vyjádření dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. snižuje fakt, že jsou více než tři roky stará, neboť v mezidobí se stav nádraží patrně ještě více zhoršil. Pokud je zmíněné odborné posouzení Národního památkového ústavu, odborného pracoviště v Ostravě, starší než 3 měsíce, pak lze o jeho důkazní hodnotě prohlásit totéž. Aby splnilo svou povinnost dle § 3 SŘ, mělo si MK vyžádat aktuální vyjádření dle § 3 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb. popisující aktuální stav nádraží nebo provést před vydáním napadeného rozhodnutí místní šetření. Napadené rozhodnutí prohlašuje nádraží kulturní památkou, čímž současně stanoví, že od okamžiku nabytí právní moci tíží jeho vlastníka povinnosti vlastníka kulturní památky dle zákona č. 20/1987 Sb., zejména ty uvedené v § 9 až § 14. Vzhledem k tomu mělo MK postupovat podle § 50 odst. 3 SŘ a i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, tedy vlastníka nádraží. Jelikož MK neprovedlo místní šetření, neseznalo aktuální stav nádraží a pro vydání předmětného rozhodnutí se spokojilo s odborným posouzením NPÚ, ú.o.p. v Ostravě, § 50 odst. 3 SŘ resp. § 2 odst. 1 SŘ porušilo. Současně nezjistilo stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, čímž nedostálo své povinnosti stanovené v § 3 SŘ.

XI.) Napadené rozhodnutí dále konstatuje, že MK „se rovněž zabývalo porovnáním s ostatními stavbami provedenými v tzv. bruselském stylu na území širšího Ostravska a zjistilo, že vítkovické nádraží představuje skutečně jeden z nejkvalitnějších a nejzachovalejších objektů tohoto architektonického stylu...“ Ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. sice MK v jeho úvahách ohledně prohlášení věci kulturní památkou geograficky neomezuje, činí tak však SŘ, zejména v § 2 odst. 3 a 4 a v § 3. Jestliže totiž MK porovnává kvality, pro něž hodlá nějakou věc prohlásit za kulturní památku, s ostatními srovnatelnými věcmi, pak tyto kvality mohou být nepřímo úměrné počtu oněch ostatních porovnávaných věcí. Na území Ostravska patrně bude méně staveb bruselského stylu než na celém území ČR. Pokud by dotčené nádraží bylo srovnáváno s ostatním stavbami bruselského stylu na celém území ČR, je možné, že by nemělo takové kvality, aby splňovaly kritéria kulturní památky, respektive by MK mohlo seznat, že jiná srovnatelná stavba mimo širší Ostravsko je pro účely prohlášení kulturní památkou mnohem vhodnější, neboť je např. lépe zachována, má vyšší kulturní či historickou hodnotu apod. MK zúžením předmětné komparace na - nadto dosti vágně vybrané a definované - širší Ostravsko porušilo § 3 a § 50 odst. 3 SŘ, neboť neprovedlo potřebné srovnání budov v bruselském stylu v celostátním měřítku, a tím opomenulo zjišťovat potencionální rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch neprohlášení nádraží kulturní památkou. V daném případě má navíc citované geografické zúžení i právní konsekvence ve vztahu k § 2 odst. 4 SŘ. MK loňského roku rozhodlo, že neprohlásí jinou budovu, a sice také nádraží a také v bruselském stylu, kulturní památkou v případě nádraží v Havířově. MK se mělo v napadeném rozhodnutí vypořádat s tím, proč na rozdíl od nádraží v Havířově prohlašuje kulturní památkou nádraží v Ostravě Vítkovicích. Prohlásit naposled uvedené nádraží kulturní památkou mohlo ale jen v případě, že je zachovalejší, z památkového hlediska hodnotnější než nádraží v Havířově a je tu vyšší míra využitelnosti objektu respektive lepší možnost jeho konverze. V rozporu s § 68 odst. 3 SŘ je v tomto rozsahu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze zjistit, zda MK

neporušilo § 2 odst. 4 SŘ tím, že by skutkově stejný případ nádraží v Ostravě Vítkovicích bezdůvodně rozhodovalo odchylně od případu nádraží v Havířově. ČD míní, že MK napadeným rozhodnutím § 2 odst. 4 SŘ porušilo již jen proto, že nádraží v Havířově je jednak podstatně lépe zachováno než to vítkovické a jednak je lépe využitelné, neboť jím proudí relativně více cestujících a jeho relativní dopravní význam pro Havířov je vyšší než vítkovického nádraží pro ostravský dopravní uzel.

XII.) Napadené rozhodnutí v souvislosti s nádražím hovoří o kulturní hodnotě tzv. bruselského stylu. Pavilóny, jež stály u jeho kolébky, vznikly při příležitosti výstavy EXPO 58 v Bruselu a byly koncipovány jako stavby dočasné, a proto byly při jejich stavbě použity plechy, drátoskla či ocelové roury, a to bez použití izolací, přičemž tuto koncepci převzali někteří architekti i při projektování stabilních staveb určených k dlouhodobému užívání. V šedesátých letech 20. století, kdy se nikdo nezabýval energetickým aspektem věci, vznikaly stavby, jejichž provoz byl a je čím dál tím více náročnější na energetickou spotřebu, a tedy nákladnější. Proto je naprosto nepodloženým názor[redacted] z 14. 4. 2015, který ve výše zmíněném vyjádření soudí, že lze spíš očekávat dosažitelnost ekonomického, provozního i technického řešení.[redacted] nicméně jako první reaguje na připomínky ČD, že v dnešní době již neexistují producenti, kteří tyto materiály vyráběli (VSŽ Košice atd.) a navrhuje „uvažovat, zda je možné druhotně použít prvky či materiál z jiných likvidovaných staveb (po tom se prý často sahá)". Tím v zásadě přiznává značné již existující komplikace při udržování původních stavebních komponent nádraží, které budou v průběhu času narůstat. Ani tuto skutečnost nevzalo MK v napadeném rozhodnutí v úvahu, čímž porušilo § 2 odst. 4 SŘ, neboť nezvážilo reálné možnosti údržby nádraží jako kulturní památky a zachování těch architektonických aspektů, pro které je takovou památkou prohlásilo."

V souladu s § 152 správního řádu bylo přezkoumáno rozkladem napadené rozhodnutí Ministerstva kultury, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, a to zejména s přihlédnutím k námitkám v rozkladu uvedeným

Jak již bylo uvedeno výše, věc byla Ministerstvu kultury vrácena k novému projednání rozhodnutím č. j. MK 12497/2013 OLP ze dne 8. 3. 2013, neboť Ministerstvem kultury „nebyl proveden bližší rozbor využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků v režimu kulturní památky tak, aby byly vymezeny základní technické parametry a typologické principy možného využití objektu v režimu památkové ochrany, včetně dopadů na objekt i jeho okolí. Tento rozbor by měl vycházet z odborného či znaleckého posudku. Při řešení těchto otázek by mělo být též zjištěno, zda lze akceptovatelným způsobem nahradit a doplnit poškozené, zničené či odstraněné architektonické prvky a konstrukce, když původní materiály a technologie typické pro 60. a 70. léta již nejsou vyráběny a aplikovány (např. boletické panely, obklady ze skleněné mozaiky, ocelové stěny s hliníkovými povlaky ZUKOV a chodopak, ocelová okna ZUKOV, keramické alitové obklady bočních fasád, lité sklo a další druhy unikátních keramických a kovových obkladů, apod.) Důležité je též odborně zjistit stav nosných konstrukcí objektu, které se mohou blížit konci své životnosti, což může mít zásadní vliv na rozsah a charakter budoucí rekonstrukce, resp. zachování objektu."

Pan ministr shledal, že po vrácení věci k novému projednání Ministerstvo kultury za účelem splnění výše uvedených úkolů opatřilo pouze jediný nový podklad, a to odborný posudek ze dne 14. 4. 2015, které vypracoval[redacted] ředitel Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury Českého vysokého učení technického v Praze.

Ministr kultury se proto podrobně zabýval zkoumáním, zda obsah tohoto jediného nově opatřeného podkladu umožňoval Ministerstvu kultury dostatečným způsobem splnit úkoly, které mu byly uloženy rozhodnutím č. j. MK 12497/2013 OLP ze dne 8. 3. 2013. Konstatoval,

že obsah tohoto posudku sestává pouze z teoretických úvah týkajících se obecné problematiky využití a obnovy památek techniky a průmyslového dědictví. Značná obecnost obsahu tohoto posudku svědčí o tom, že nebyl založen na konkrétních poznatcích získaných jeho autorem, které by mohl získat v rámci řádného ohledání a průzkumu stavebně technického stavu předmětné výpravní budovy. Posudek tak neobsahuje žádná konkrétní technická zjištění, vyhodnocení, analýzy či doporučení vztahující se bezprostředně k řešenému objektu. V posudku je však alespoň uvedena správná úvaha, že „volba konkrétního řešení (obnovy či konverze objektů)... vychází z jejich jedinečnosti, specifik, detailně zmapovaného stavu a místních možností...". Autor v posudku správně vymezil nezbytné odborné postupy, avšak je nepochybné, že je v tomto případě prakticky nerealizoval. Ostatně důkazem výše uvedeného je samotný shrnující závěr posudku, kde je velice výstižně uvedeno, že „Předpokladem udržitelné péče o památku je ale zpracování stavebně historického průzkumu, včetně evidence zachovaných prvků (tak jak to provedlo například VCPD FA ČVUT u vysílače a hotelu na Ještědu či u hotelu Thermal v Karlových Varech, abychom uvedli díla srovnatelného období), právě tak jako vypracování vyhledávacích studií optimálního využití, které by respektovalo ekonomické a technické limity i místní kontext."

Ministr kultury má tak za to, že řádný stavebně historický průzkum je v tomto případě nezbytným předpokladem pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Mezi účastníkem a Ministerstvem kultury i nadále panuje hluboký rozpor ohledně toho, jaký je skutečný stavu objektu a jaké jsou v důsledku toho dány možnosti pro jeho zachování, konverzi a ekonomicky udržitelné využití. Tento rozpor nebyl vyřešen nově opatřeným posudkem, jehož obsah je obecně teoretického rázu. Je tedy třeba opatřit konkrétní řádně doložené výsledky a analýzy stavu objektu, a to prostřednictvím odborně provedeného stavebně historického průzkumu. Ostatně již v rozhodnutí č. j. MK 12497/2013 OLP ze dne 8. 3. 2013 byl Ministerstvu kultury např. uložen konkrétní úkol „odborně zjistit stav nosných konstrukcí objektu, které se mohou blížit konci své životnosti, což může mít zásadní vliv na rozsah a charakter budoucí rekonstrukce, resp. zachování objektu." Proto zdůrazňuji, že pouze odborně získaná zjištění stavu objektu jsou způsobilá sloužit jako použitelný výchozí podklad pro následné kvalifikované posouzení objektu prostřednictvím odborného či znaleckého posudku. Jsem přesvědčen, že bez znalosti aktuálního skutečného stavu objektu nelze provést požadovaný „bližší rozbor využitelnosti objektu a možnosti jeho konverze při zachování jeho památkově hodnotných prvků v režimu kulturní památky".

V této souvislosti podotýká pan ministr, že ačkoliv je předmětem tohoto řízení především zjišťování, zda objekt má či nemá dostatečné památkové hodnoty dle § 2 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., zároveň však nelze (např. s odkazem možnost získání veřejných dotací na údržbu památky) obecně odmítnout námitky účastníka, kterými je zásadně zpochybněno, zda je či není v daném případě dána ekonomická udržitelnost a dlouhodobá životaschopnost objektu v režimu památkové ochrany, což lze dovodit např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 43/2009 ze dne 13. 8. 2009. S ohledem na tyto okolnosti je tedy řádné splnění úkolů uložených Ministerstvu kultury rozhodnutím č. j. MK 12497/2013 OLP ze dne 8. 3. 2013 i nadále nezbytné.

Ministr proto dospěl k závěru, že obsah tohoto jediného nově opatřeného důkazu neopravňoval Ministerstvo kultury k tomu, aby bez dalšího vydalo napadené rozhodnutí, neboť obecně teoretický obsah posudku prakticky neumožňuje splnění konkrétních úkolů uložených Ministerstvu kultury v rozhodnutí, kterým mu byla věc vrácena k novému projednání.

Na základě výše uvedeného panu ministrovi proto nezbylo než rozkladem napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc Ministerstvu kultury k novému projednání a rozhodnutí s tím, že Ministerstvo kultury na základě nově opatřených znaleckých či odborných posudků (založených na důkladné znalosti stavu objektu z nově opatřeného stavebně historického průzkumu objektu) důkladně prověří a vyhodnotí veškeré oblasti nezbytné k úplnému splnění všech již dříve zadaných a i nadále trvajících úkolů. Ministerstvo kultury v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožní účastníkovi seznámit se a vyjádřit se k opatřeným podkladům. Ministerstvo kultury pak své nově vydané rozhodnutí řádně odůvodní ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

Ministerstvo kultury po vrácení věci k novému projednání věci rovněž prověří, zda státní podnik Správa železniční dopravní cesty splňuje zákonné procesní podmínky pro účastenství v tomto řízení.

Dopisem ze dne 11. 10. 2016 požádal správní orgán Národní památkový ústav, generální ředitelství a Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, o vypracování stavebně historického průzkumu pro potřeby nového projednání. Správní orgán si je v tomto konkrétním případě vědom časové i profesní náročnosti požadovaného úkolu, ale jak zcela jasně vyplývá z citovaného rozhodnutí ministra kultury, teprve na základě nově opatřených znaleckých či odborných posudků (založených na důkladné znalosti stavu objektu z nově opatřeného stavebně historického průzkumu objektu) bude možno důkladně prověřit a vyhodnotit veškeré oblasti nezbytné k úplnému splnění všech již dříve zadaných a i nadále trvajících úkolů.

Požadovaný stavebně-historický průzkum ministerstvo kultury prozatím neobdrželo. Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, sdělil správnímu orgánu dopisem ze dne 14. 11. 2017, č. j. NPÚ-381/82049/2016, následující: *„...na základě Vaší žádosti o zpracování stavebně-historického průzkumu vlakového nádraží Ostrava-Vítkovice Vám sdělujeme, že tento průzkum můžeme vypracovat nejdříve v 2. polovině roku 2017. Vzhledem k tomu, že se naše pracoviště podílí na řešení vědeckovýzkumného úkolu NAKI II (Moderní architektura 60. a 70. let 20. století), v jehož rámci se připravuje monografie vlakového nádraží Ostrava-Vítkovice, budeme při zpracování SHP moci využít i výsledky tohoto úkolu, např. rozbory konstrukcí a materiálů, připravované ve spolupráci s ČVUT. Tyto výsledky by měly být k dispozici ve 2. polovině roku 2017. Rovněž by bylo možné v rámci tohoto vědeckovýzkumného úkolu zadat vypracování dalších potřebných posudků. K zpracování SHP je nutná aktuální plánová dokumentace objektu. Pokud je nám známo, zaměření současného stavu nádraží neexistuje. Vzhledem k tomu, že ho nejsme schopni zpracovat vlastními silami ani ho uhradit v rámci našeho rozpočtu nebo úkolu NAKI, bude nutné, aby zaměření zajistil vlastník objektu. Vlastníka písemně oslovíme, avšak pokud nám nevyjde vstříc, rádi bychom se obrátili na Vás a požádali Vás o pomoc při zajištění tohoto zaměření.“*

Ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, bude tato korespondence doručována prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb.

Mgr. Ing. Eva Trejbalová
vedoucí oddělení ochrany kulturních památek
v odboru památkové péče Ministerstva kultury

MINISTERSTVO KULTURY
Maltézské náměstí 471/3
118 11 Praha 1 - Malá Strana
č. 00023671 21